THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

VOL. IX No. 6 — 50 CENTS A YEAR — FEBRUARY, 1927

LORD CONGLETON'S PLAN.

By GEORGE WILLIAMS

THE late Lord Congleton, whom I knew personally, was an untiring lover of the perishing, and one day he hit upon a plan for teaching his tenants in the county Mayo how faith secures the forgiveness of sins; in Acts 13, 38, we read:

> "Be it known unto you therefore, men and brethren, that through this man is preached unto you the forgiveness of sins:
>
> And by him all that believe are justified from all things, from which ye could not be justified by the law of Moses."

His agent, the late Bindon Scott, of Dublin, gave me the particulars.

The tenants owed several years' rent, and were in consequence apprehensive of the action their landlord might justly take against them in the land court. To their astonishment a notice was posted up over the estate promising a remission of all rent to any tenant who would meet Lord Congleton on a certain day at the estate office between the hours of ten and twelve o'clock.

The tenants owed several years' rent, tion of the natural heart, immediately suspected a snare, and spent the intervening days trying to find out what plan was designated for their injury.

On the promised day, Lord Congleton sat in his office, and the tenants crowded the street of the little country town, whispering and talking and gesticulating with much excitement, but not one entered the open door of the house.

Ten o'clock, half-past ten, eleven o'clock, half-past eleven came, but no tenant appeared, and still their landlord patiently sat waiting to befriend them.

At last, a little before twelve, a tenant who had been delayed unavoidably, entered the office and asked for the promised receipt.

"Do you really expect to be forgiven your debt? asked Lord Congleton.

"Yes, my lord."

"And why?"

"Your lordship has promised it."

"And do you believe the promise?"

"Yes, my lord."

"Why?"

"Your lordship would not deceive a poor man."

"But are you a good and industrious man?"

"The notice said nothing, my lord, about that."

"So you believed the notice and have come for your receipt?"

"Yes, my lord."

Lord Congleton wrote the receipt and handed it to the man, who sprang to his feet, waved the paper over his head and shouted: "I knew you wouldn't deceive us! God bless your lordship! Now I'll show it to the boys," and he made toward the door of the room.

"Stop!" cried Lord Congleton; "it is not yet twelve o'clock. Sit down there. The forgiveness of rent is promised to faith, and only to faith, and up to noon."

Directly the hour struck, Lord Congleton said: "Now you may go."

The man ran out of the house into the street, waving the receipt over his head and shouting: "I've got it! Didn't I tell you it was all true. I'm a free man!"

The tenants in a body rushed to the house, but the door was shut!

Unbelief shut them out!

Just as it shut out our forefathers from the promised land. In the New Testament, God tells us in Heb. 3:17-19, exactly why our forefathers were not allowed to go into the promised land:

> "But with whom was he grieved forty years? was it not with them that had sinned, whose carcasses fell in the wilderness?
>
> And to whom sware he that they should not enter into his rest, but to them that believed not.
>
> So we see that they could not enter in because of unbelief."

But one man, and only man believed on his promise and the others believed not, so it was when Paul in the first days of Christianity preached to the Jews, and you will find the record of that in the book of Acts, where it says:

> "And some believed the things which were spoken and some believed not."

And so it is today; we have no magic by which we can command any reader of this paper, "Believe!"

We know ahead of time that there will be many who will read these lines and who will only laugh or sneer, or have contempt. But we also know that there will be some who will read these lines and who will listen to the still small voice of God's Spirit, and who will be glad to receive this message of salvation and eternal life thru the only Begotten Son of God, the Lord Jesus Christ. And if there shall be only one among the many thousands who will read this paper, who will decide to believe, then this article will not have been written in vain.—*Adapted from an article quoted in Serving-and-Waiting, from Friends' Witness.*

40 Cents WORTH FOR 25 Cents

Send us 25c. in coin or Stamps and we will mail you a 40c New Testament in Hebrew, Yiddish or English. Should our supply be gone, however, we reserve the right to return your money:

Address: The Shepherd of Israel

27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.

Brooklyn, N. Y.

Come to Our Meetings

EVERY FRIDAY	8 P. M.
EVERY SUNDAY	8 P. M.
EVERY MONDAY	8 P. M.

ALL WELCOME

Write us for Free Literature.

You are cordially invited to any of these meetings. Come, bring your friends we have a message to give you that is of the greatest importance to your soul's salvation.

ANONYMOUS LETTERS

We are receiving so many anonymous letters from readers of The Shepherd of Israel that we are now obliged to announce that we will pay no attention to any such letters which contain requests that questions be answered in our columns.

We are glad to answer all questions but if the person or persons asking the questions have not the courtesy to send their names, or are afraid to do so, then we feel that we cannot recognize such inquiries as being honest or sincere.

Published Monthly by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

אידישע קינדער.

פון דעם קענט איהר זעהן ווי איהר קענט אייך פערלאָזען אויף סייענטיפיק השערות.

עס איז געוועזען נור מיט איינינע יאָהר צוריק א געוויסער לאָרד קעלווין אין לאָנדאָן; ער איז געווען דער גרעסטער וויסענשאפטס־מאַן צווישען 400 אנדערע סייענטיסטען. ער און יענע 400 האָבען ארויסגעגעבען א געשריבענעם ענטשלוס אז די תורה איז אמת און אז די ריכטיגע וויסענשאפט איז נישט געגען די תורה. און נאָך מעהר, אז אויב א וויסענשאפטסמאַן באהויפטעט אז וויסענשאפט מיט דער תורה קענען ניט געהן האנד אין האנד באזיצט ער קיין ריכטיגע וויסענשאפט.

עס איז פשוט א רחמנות ווי אזוי די אידישע יוגענד איז היינט צו טאָג כצאן בלא רעה, זיי האָבען קיין רעליגיאָן און ווילען נישט לערנען דאָס תנ"ך. וואָס פאר א מיטעל קענט איהר געפינען אז די יוגענד זאָל האלטען אזאלכע הייליגקייטען ווי מיר געפינען אין תנ"ך?

מ'זאָל לאנג דענקען און שפעקולירען איבער דעזען ענין וועט מען קיין אנדער מיטעל נישט געפינען ווי דאָס איינציגע אז זיי זאָלען גלויבען אין ישוע המשיח, ווייל ער האָט ארויפגעלעגט זיין שטעמפעל אויף יעדען וואָרט פון תנ"ך. ער האָט געזאָגט אז דער וואָס גלויבט אין איהם דער גלויבט אויך אין גאָט און אין זיין וואָרט, אָבער דער וואָס גלויבט נישט אין איהם דער קען אויך נישט גלויבען אין גאָט.

אויב איהר ווילט אייך איבערציינגען אין דיעזער זאַך, געהט אמאָל אריין צו א קריסטליכען הויז און פרעגט ביי זיי אויב זיי האָבען א תנ"ך (ביבעל) אין הויז. מ'וועט אייך באלד ציינען ווי די ביבעל שטעהט אין א בכבוד'יגען אָרט אין דעם שעהנסטען צימער. מיר מיינען דאָ נישט די נאָמענטליכע קריסטען וואָס רופען זיך נור ביים נאָמען קריסטען. מיר מיינען דאָ די ערענסטע פיינע פראָטעסטאנטישע קריסטען. דער קריסט עהרט און שעצט גאָטס וואָרט, ווייל ער גלויבט אין ישוע המשיח.

געהט אָבער אריין צו א אידישען הויז און פרעגט נאָך אויף א אידישען תנ"ך, אויב איהר וועט עס דאָרט געפינען?

קויפט אייך א ברית חדשה אין וועלכער שפּראַך איהר ווילט. איהר קענט עס ביי אונז באקומען פאר 25 סענט און לעזט עס, און זאָלען עס אויך אייערע קינדער לעזען, איהר וועט זעהן וואָס פאר א וואונדערבארען כח גאָט ב"ה האָט אריינגעגעבען אין אונזערען הייליגען משיח.

אייערע קינדער וועלען ווערען אנדערע מענשען, זיי וועלען רעספעקטירען דאָס הייליגע תנ"ך און זיי וועלען אויפוואקסען אזאלכע מענשען וואָס גאָט און לייט וועלען ליעב האָבען. איהר וועט קיין חרטה האָבען, ווייל זיי וועלען דאַן בעסער און געטרייער האלטען אויך דעם „כבד את אביך ואת אמך".

דער אידישער כבוד

...א ניט לאנג צוריק האָט מען דערלאַנגט דער אידישער נאציע א פאטש אין פנים. אין דער אויסגאבע פון דער ענציקלאָפעדיא בריטאניקא איז געהאט געווען צווישען אנדערע נאציאנאלע פאָהנען אויך דאָס בילד פון דער ציוניסטישער פאָהן, פון ווייס און בלוי. פלוצים האָבען זיך איינינע אראַבער זעהר שטארק געערגערט וועגען דעם און האָבען פראָטעסטירט, פערלאַנגענדיג אז מ'זאָל די ציוניסטישע פאָהן פון דעם גרויסען בוך ארויסוואַרפען, און מ'האָט עס פון דער נייער אויסגאבע טאַקע ארויסגעוואָרפען.

מעגליך אז די ארויסגעבער פון דער ענציקלאָפעדיא וואָלטען דאָס נישט געווען געטהון כדי בלויז די פראָטעסטירענדע אראַבער צופריעדען צו שטעלען האָט זיך אָבער בעדארפט ארייננמישען אין דער זאַך דער קאָלאָניעל סעקרעטער פון דער ענגלישער רעגירונג, און ער איז דאָס געווען דער, וואָס האָט געזאָגט אז מ'דארף די אראַבער צוליעב טהון, און מ'האָט זיי טאַקע עהרליך באפריעדיגט.

גאַנץ נאַטירליך איז אזא זאַך פארדריסליך צו אלע אידען, ווייל נאָכדעם ווי די ציוניסטישע פאָהן איז שוין געווען צווישען אלע אנדערע נאציאָנאלע סימבאָלען, און מ'האָט עס פון דאָרט ארויסגעוואָרפען, איז עס א בעליידיגונג פאר דער גאַנצער אידישער נאציאָן. און דער שמערץ איז נאָך גרעסער ערהאלטענדיג די ידיעה אז די אראַבער זיינען מלא שמחה מיט זייער זיעג געגען דעם אידישען היימלאנד.

עס איז אויך א גרויסע ענטוישונג מצד דער ענגלישער רעגירונג. ווייל איז עס דען נישט געווען ענגלאנד וואָס האָט דורך באלפור פארשפּראָכען צו עטאבלירען א אידיש־נאציאָנאלע היים אין ארץ ישראל. צום סוף קומט דער קאָלאָניעל סעקרעטער און הייסט צוליעב טהון די שונאים פון אידישען היימלאנד.

אָט האָבען מיר געמיינט אז אידען זיינען שוין געוואָרען א נאציאָן און האָבען שוין אפילו אַן אייגענע פאָהן. און אָט האָבען מיר שוין געהאָפט אז די ציוניסטען וועלען שוין צוריק ברייננען דעם כבוד פאר אידען, צום סוף קומט א ווידער־קול פון דעם וועה־געשריי וואָס עלי'ס שנור האָט אויסגעהויכט מיט דעם לעצטען ביסעל כח פון איהר לעבען ווען זי האָט א נאָמען געגעבען איהר קינד „אי כבוד", לאמר, גלה כבוד מישראל. (שמואל א', 4.)

ניין דער ציוניסטישער פאָהן קען קיינמאָל נישט אננעמען א פאראלעל צום ארון אלהים. דאָך איז עס אין א געוויסער מאָס אמת אז דער אינצידענט פון דער פאָהן איז א גרויסער פחותת הכבוד פאר אידען.

דאָס איז א צוגעגעבענער און נאָך א שטארקערער בעווייז אז אידען קענען זיך נישט ערהויבען צו א גלייכער שטעלונג מיט אנדערע נאציאָנען און זיי קענען זיך נישט ערווערבען קיין כבוד, ווייל די אידישע נאציע האָט פארוואָרפען דעם כבוד וואָס גאָט ב"ה האָט איהר אָנגעבאָטען מיט בייגאהע 2000 יאָהר צוריק.

אָט איז געווען א גרויסער צדיק אין ירושלים מיט'ן נאָמען ר' שמעון, א בעל רוח הקודש. און דורך דעם רוח הקודש איז ער צוגעצויגען געוואָרען אזוי ווי דורך א מאַגנעט צום בית המקדש גראד צו דער צייט ווען מ'האָט אהין געבראַכט א אידיש קינד מקיים צו זיין די מצוה מילה. און אזוי באלד ווי ער איז נור אריין געקומען און דערזעהן דאָס קינד האָט ער עס א כאַפּ געטהון אויף זיינע הענד און האָט אויפגעהויבען זיינע אויגען צום הימעל און געזאָגט:

„כדברך ד' היום תאסף את עבדך בשלום כי ישועתך ראו עיני: אשר הכינות לפני כל העמים: אור להאיר לגוים וכבוד ישראל עמך". (לוקס ב', 29—32.) ד"ה, אצינד קענסטו מיך דיין קנעכט לאָזען שטארבען בשלום וואָרין מיינע אויגען האָבען שוין געזעהן די ישועה וואָס דו האָסט פאָרבערייט פאר אלע נאציאָנען א ליכט צו דערלייכטען די פעלקער און א כבוד פאר דיין פאָלק ישראל.

ווייסט איהר ווער דאָס קינד איז געוועזען? דאָס איז געווען ישוע המשיח זעלבסט ווען ער איז אלט געווען 8 טעג. אויף איהם האָט דאָס שמעון הצדיק דורך'ן רוח הקודש געזאָגט אז ער וועט זיין דער כבוד פון ישראל.

וואָלטען אידען פון דער גאַנצער וועלט געהאַט דעם הייליגען משיח, וואָלטען זיי אויך מיט איהם געהאַט דעם כבוד וואָס גאָט האָט מיט איהם מיטגעגעבען פאר ישראל, אָבער אזוי באלד ווי זיי האָבען דעם משיח פארוואָרפען איז אויך במילא דער כבוד פון ישראל אוועקגעוואָרפען געוואָרען.

אידען מעגען לאנג מתפלל זיין די אלטע תפלה „ובכן תן כבוד לעמך", ד"ה, אז גאָט זאָל אידען געבען כבוד, די תפלה קען אָבער נישט האָנאָרירט ווערען פון גאָט, ווייל דער כבוד איז צוגעקניפּט און צוגעבונדען צו ישוע המשיח. נישט נור איז ישוע המשיח דער שליסעל צו אונזער כבוד, זאָנדערן אויך צו אונזער גליק, אונזער לאַנד, אונזער כאַראַקטער און אונזער הייליגקייט, אלס א גוי קדוש.

צו וואָס האָבען די ציוניסטען גאָר אין גאַנצען בעדארפט א פאָהן? געהען דען אידען אין א מלחמה אריין אז מ'זאָל דארפען האָבען די פאָהן כדי צו דערקענען זייערע סאָלדאַטען? אָדער געהען דען אידען מאַכען א רייזע דורך דער מדבר אז זיי זאָלען דארפען א דגל פאר יעדען שבט? צו וואָס האָט דאָס טאַקע געטויגט? פשוט נאָכצוטהון די גוים וואָס דיענען צו איהרען אייגענטיהמליכען פאָהן.

ווייסען דען נישט די מאָדערנע ציוניסטען וואָס גאָט זאָגט דורך יחזקאל הנביא אין קאפ. כ', 32, דאָרט הייסט עס: „והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמרים נהיה בגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן". ד"ה, דאָס וואָס גייט אויף אין אייערע געדאַנקען דאָס וועט גאָרניט זיין, און דאָס וואָס איהר זאָגט, מיר ווילען זיין אזוי ווי די גוים, ווי די משפחות פון די לענדער, צו דיענען האָלץ און שטיין".

ווי קומען אידען נאָכצוטהון די פעלקער און זיך מאַכען א שטיקעל האָלץ פאר א פאָהן און עס דיענען, ווייל מיט דעם וואָס מ'טראָגט דאָס און מ'פאָכעט דאָס אהער און אהין אזוי ווי מיט א לולב, צייגט עס צו זיין עפּעס א מין עבודה זרה. אידען האָבען שוין איצט אויך אדאָפּטירט דעם מנהג פון די גוים אויפצושטעלען מאָנומענטען פון שטיין אלס א דענקמאָל. דער פסוק זאָגט דאָרט אז דאָס וועט די ציוניסטען נישט געלינגען נאָכצוטאָנצען די גוים.

ווען די ציוניסטען זאָלען אָבער האָבען ישוע המשיח אין זייער הערץ וואָלטען זיי געדיענט דעם אלהי ישראל און איהם פארקינדיגט צו דער גאַנצער וועלט, און גאָט וואָס האָט אונז געגעבען דעם הייליגען משיח וואָלט אונז דורך איהם אויך דעם גרויסען כבוד צו טייל געגעבען.

מיר וועלען אייך שיקען דעם „רעה ישראל" פאר א גאַנץ יאָהר ווי אויך 8 קליינע ביכלעך אין אידיש און אין ענגליש פאר 50 סענט. דאָס איז א גרויסער באַרגין.

תענוג אין געזעץ פון גאָט נאָך דעם אינערען מענש. אָבער איך זעה אַן אַנדערעס געזעץ אין מיינע גליעדער וואָס שטרייט געגען דעם געזעץ פון מיין פערשטאַנד און נעמט מיך געפאַנגען צום געזעץ פון דער זינד וואָס איז אין מיינע גליעדער. אַך, איך עלענדער מענש! ווער וועט מיך אויסלייזען פון דעם גוף פון דיעזען טויט?"

נישט נור האָבען מיר דאָס צייגנים פון שאול פון תרשוש, זאָנדערן מיר האָבען דעם בעוויז אפילו פון משה רבינו גופא, אַז אַ מענש קאָן נישט זיין אַ פאָלקאָמענער צדיק, ווייל ער האָט אויך געזינדיגט, אַזוי ווי עס איז באַוואוסט ביי יעדען איד וואָס האָט געלערענט חומש. גאָט אליין האָט דאָס אונז מודיע געווען נאָך פון אָנפאַנג פון דער שאַפונג פון דער מענשען־ראַסע. ער זאָגט אין בראשית ח': „כי יצר לב האדם רע מנעוריו", ד"ה, „די שעפּפערישע טענדענץ פון מענשליכען הערץ איז שלעכט פון דער יוגענד אָן".

אפנים, ווי עס צייגט זיך אַרויס פון אחד העם'ס אידעאַליסטישער און פּאָעטישער נשמה, האָט ער זעהר ווענינ געוויכט געשטעלט אויף גאָטס וואָרט. ער האָט נישט געהאַלטען פון דעם פסוק אין משלי ג', 5: „ואל בינתך אל תשען", ד"ה, דו זאָלסט זיך נישט פאַרלאָזען אויף דיין אייגענעם פערשטאַנד. „אחד העם" האָט געמאַכט די איינציגע שיטה פון נאַציאָנאַליזם פאַר דעם אויבערשטען פון שטויסעל און האָט גענצליך בעזייטיגט רעליגיאָן. ער האָט נישט איינגעוואורצעלט זיין אידעע אין דעם הייליגען בוך פון גאָט, זאָנדערן ער האָט דאָס הייליגע בוך גענצליך בעזייטיגט און איגנאָרירט.

ווען עס וואָלט געווען אין זיין הערץ אַ געפיהל פון הייליגקייט פאַר'ן דבר ד', וואָלט ער זיך געווען זיכער געריכטעט לויט דער מיינונג וואָס גאָט האָט געגעבען, נעמליך, אַז אַ מענש קען נישט זיין אַ צדיק מוהלט, ווייל דאָס מענשליכע הערץ איז פאַרדאָרבען.

און ווידער לייענען מיר אין ירמיה י"ג, 23: „היהפך כושי עורו ונמר חברברתיו גם אתם תוכלו להטיב למדי הרע". ד"ה, קען דען דער כושי זיין הויט פערבייטען אָדער אַ לעמפּערט זיינע פלעקען, אַזוי אויך וועט איהר ניט קענען גוטעס טהון ווען איהר זענט געוואוינט שלעכטס צו טהון.

האָבען דען נישט אַלע היידען כמעט זיך באַשטרעבט מיט גרויס ענערגיע גוטעס צו טהון און צו זיין צדיק! מ'דאַרף נור בעטראַכטען די ה נדוס און זיך איבערצייגען אַז זיי פערזוכען צו זיין צדיקים. און אַזוי אויך די מאַכמעדאַנער, די בודהיסטען, די קאָנפוציאיסטען, אָבער מיר אַלע ווייסען, און זיי אַליין ווייסען אויך, אַז זיי האָבען געפעהלט און זיי זיינען נאָך אַלץ פערדאָרבענע מענשען.

האָבען דען נישט די אידען אין ערשטען אָנפאַנג פאָרמירט אַ גייסטיגען צענטער ווען יהושע בן נון האָט זיי אַריינגעפיהרט אין לאַנד כנען, און דאָך זאָגען אידען עדות אַז „ומפני חטאינו גלינו מארצנו".

נאָך מעהר, נישט נור קענען מיר זינדיגע מענשען נישט זיין קיינע צדיקים, נור אפילו ווען מיר טהון יאָ אַזאַלכע זאַכען וואָס מיר דענקען אַז עס איז צדקות, זאָגט גאָט אַז עס טויג נישט און אַז דאָס אַלעס וואָס מיר דענקען אַז עס איז צדקה און גערעכטיגקייט זעהט עס אויס אין גאָטס אויגען אַזוי ווי טמא און שמוץ: „ונהי כטמא כלנו וכבגד עדים כל צדקתינו", (ישעיה ס"ג, 5) ד"ה, מיר זיינען אַלע אַזוי ווי טמא און אונזערע אַלע גערעכטיגקייטען זיינען אַזוי ווי אַ פאַרפוילטעס קלייד.

ווי אַזוי־זשע דען קענען מיר זינדיגע מענשען דאָך זיך פעראייניגען מיט'ן הייליגען גאָט וועלכער האַסט אונזערע זינד? לויט ווי מיר האָבען געזעהן פון די ציטירטע פסוקים איז נישט פאַראַן קיין שום מענש ער זאָל קענען זיין אַ צדיק, אַלזאָ וואָס איז דאָ צו טהון? זיינען מיר טאַקע מיזעראַבעלע און פאַרשאָלטענע פושעים, אַזוי ווי עס הייסט „ארור אשר לא יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם".

אַן ענטפער צו דיעזער פראַגע קענען מיר נור געפינען אין די ווערטער פון דעם גרויסען פילאָזאָף שאול פון תרשוש. אויבען האָט איהר שוין געלייענט די טרויעריגע בעשרייבונג פון דעם פליישליכען הערץ און איהר האָט געזעהן ווי ער האָט געשריבען נאָכדעם ווי ער האָט זיך גוט בעטראַכט און זאָגט: „אַך, איך עלענדער מענש, ווער וועט מיך אויסלייזען פון דער זינד?" דאַן ענטפערט ער אין דעם 25טען פסוק פון זעלבען קאַפּיטעל: „איך דאַנק גאָט, דורך אונזערן האר ישוע המשיח."

אָט דאָרט שטעקט דער גייסטיגער צענטער פאַר אידען, ווייל ווען מען גלויבט אין ישוע המשיח, גיבט גאָט אַריין אַ כח אין מענשליכען הערץ וועלכעס בענייעט און באַקרעפטיגט דאָס שוואַכע הערץ. מ'פיהלט עפּעס אַ נייע שאַפונג, אַ נייע קרעאַטור אין אַלטען פאַרפוילטען הערץ, דער גייסט פון זינד געהט אַוועק און אַ גרויסער פערלאַנג נאָך גערעכטיגקייט טרעט דאָרט אַריין, און פאָלגליך ווערט דער זינדיגער מענש אַ נייע פערזענליכקייט.

נו אורטיילט איהר אַליין וועלכעס איז בעסער פאַר אייך, צו איז בעסער אַז איהר זאָלט נאָכפאָלגען דאָס אידעאַל פון נאַציאָנאַליזם און נאַרו סוואַרדען גאַיזם וואָרט פון דער סצענע, און זיך אַליין באַשטרעבען מיט אייער שוואַכען כח צו טהון גערעכטיגקייט וועלכעס גאָט רופט אָן „שמוץ און אונריין", צו איז בעסער אַז דער גלויבען אין ישוע המשיח זאָל אין אייך אַריינגעבען אַ נייעס הערץ וועלכעס וועט אייך פיהרען דירעקט אין יענעם וועג וועלכער געפעלט גאָט ב"ה, ווייל עס קומט נישט פון אונז זעלבסט זאָנדערן פון רוח הקודש, וואָס וואוינט אין אונז דורך ישוע המשיח. „וצדיק באמונתו יחיה" (חבקוק ב').

האלאו לאָנדאָן

לעצטער חודש, יאַנואַר 1927, וועט אַריינגעהן אין דער וועלט־היסטאָריע, ווייל אין יענעם מאָנאַט האָט מען צום ערשטען מאָל גערעדט איבער'ן טעלעפאָן פון ניו־יאָרק ביז לאָנדאָן, ענגלאַנד. דאָס איז עפּעס אַזאַ מין ווילדע ערפינדונג אַז מענשען האָבען זיך דאָס קיינמאָל נישט פאָרגעשטעלט.

עס איז געווען אַ מאַן מיט'ן נאָמען יאַקאָבים בעלאַמי אין האָלאַנד אין דער ערשטער העלפט פון 18טען יאָהרהונדערט, וועלכער האָט פאַנטאַזירט און געטרוימט פון אַזאַ עראייגנים. ער האָט אין זיין בוך באַשרבען, אַז די לופט קען טראָגען דאָס קול פון אַ מענש אין ווייטע מרחקים. ער האָט אויך געשריבען אַז עס וועט קומען אַ צייט ווען אַ מענש ליגענדיג אין בעט וועט קענען הערען דאָס געזאַנג פון די אָפּערא הייזער. אָבער קיינער האָט נישט געגלויבט אַז אַזאַ זאַך ווי אַ טעלעפאָן צווישען ניו־יאָרק און לאָנדאָן זאָל אַמאָל פערווירקליכט ווערען, און יעצט ווייסט שוין די גאַנצע וועלט אַז דיעזער פאַנטאַסטישער חלום איז אַן אמת. אין 4 אָדער 5 מינוט צייט, קען מען זיך דורכשמועסען מיט אַ פריינד אין לאָנדאָן.

דיעזע ערפינדונג מאַכט די אונוויסענדע יוגענד נאָך ווייטער און ווייטער אַוועקגעהן פון גאָט. זיי זאָגען אַז די וויסענשאַפט וואָס ענטדעקט אַזויפיעל זאַכען, איז דער עיקר פון דער גאַנצער וועלט און פאָלגליך גלויבען זיי נור דאָס וואָס די סייענטיסטס זאָגען.

נאַטירליך ווייסען זיי נישט קיין אונטערשיעד צווישען ערפינדונגען וואָס זיינען אַ פאַקט און צווישען טהעאָריען וואָס זיינען נור השערות (איינבילדונגען). די יוגענד אָדער אַנדערע מענשען וואָס האָבען נישט קיין טיעפע דענקונגס־קראַפט און ווייסען נישט קיין אונטערשיעד צווישען פאַקט און טהעאָרי, שפּרינגען באַלד אַרויס מיט איין ענטשלוס אַז די סייענטיסטס זיינען די איינציגע מענשען אויף וועלכע מ'קען זיך פערלאָזען.

עס קומען צו אונז פיעלע אידישע יונגע לייט וועלכע בעזוכען די הויך־שולען און קאַלעדזשעס, וועלכע זאָגען אונז אַז זיי גלויבען נישט אין דער ביבעל, ווייל די סייענטיסטס לערנען אַז די מענשען זיינען געקומען אין דער וועלט דורך ענטוויקלונג (עוואָלושאָן), און דאָס וואָס די סייענטיסטס זאָגען איז ביי דער היינטיגער יוגענד דאָס הייליגטום זעלבסט.

פיעלייכט האָט איהר, ווערטהער לעזער, אַזאַ זוהנדעל וואָס איז פאַרפערמדעט געוואָרען פון הייליגען תנ"ך און איהר וואָלט איהם גערן מדריך געווען אויפ'ן דרך הישר, ווענען מיר אייך דאָס ערקלעהרען כדי איהר זאָלט איהם קענען איבערצייגען אַז פאַקטען און טהעאָריען זיינען נישט איינס און דאָסזעלבע. די יעניגע וואָס האָבען זיך אָבגעגעבען מיט פּראַקטישע אַנגעלעגענהייטען וועלכע ברענגען נוצען צו דער וועלט, די באַשעפטיגען זיך נישט מיט טהעאָריען. יענע וויסענשאַפטסלייט וועלכע באַהויפּטען אַז דער מענש איז נישט בעשאַפען געוואָרען פון גאָט אַזוי ווי די תורה דערצעהלט אונז, זיינען ערשטענס נישט ריכטיגע וויסענשאַפטס־מענער, און צווייטענס האָבען זיי דערצו קיינע פאַקטען צו בעווייזען. עס איז נור פּשוט אַ טהעאָרי, אַ בויך־סברא פון אַ האַלב געבאַקענעם סייענטיסט.

צו אילוסטרירען דאָס וואָס מיר באַהויפּטען דאָ, האָבען מיר גראָד אַ צײַט געלייענט וועגען דער קאָנווענשאָן פון די פּעלע סייענטיסטס, וואָס איז אָבגעהאַלטען געוואָרען אין פּילאַדעלפיא פאָריגען דעצעמבער. דאָרט איז פאָרגעלעגט געוואָרען אַ בעריכט פון דר' הערדליקאַ, וועלכער איז דער אָנגעשטעלטער פיהרער פון דעם נאַטשוראַל מוזיאום אין וואַשינגטאָן, אַז אַ גרופּע סייענטיסטען האָבען אונטערזוכט עפּעס אַ ביין וואָס האָט אויסגעזעהן אַזוי ווי אַ שאַרבען פון אַ קאָפּ און זיי האָבען איינגעשלאָסען און אַרויסגעגעבען אַ סייענטיפיק באַשטעטיגונג אַז דער שאַרבען איז פון אַן אוראַלטען מענש פון צירקאַ 200,000 יאָהר צוריק. צום סוף האָט זיך נאָר אויסגעלאָזט אַנדערש. מ'האָט איצט נאָר אויסגעפונען אַז דער ביין וואָס זיי האָבען אָנגענומען אַלס אַ שאַרבען פון אַ מענש איז נאָר געווען אַ קנאָכען פון אַן עלעפאַנט.

אַזאַלכע סייענטיסטען זיינען דאָס דאָ, וואָס פערדאַרבען און פערגורייניגען דעם מוח פון

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10 · 11

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד, 23

א מאנאט׳ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח

VOL. IX No. 6 — 50 CENTS A YEAR — FEBRUARY, 1927

אשר גינצבערג — אחד העם

א ידישע שרייבערס פון כמעט אלע אידיש־ליטעראַרישע ווערקע האָבען מר׳ גינצבערג מספיד געווען אין זייערע פערשיעדענע בלעטער און מאַגאַזינען. זיי האָבען איהם געגעבען דעם טיטעל אלס איינער פון די איינפלוסרייכסטע אידען פון דעם היינטיגען דור. ער איז געוועזען — האָבען זיי ווייטער געשריבען — א פיהרער פון א מאַסע אינטעליגענטע וואָרטפיהרער אין זיין גענעראַציע.

וואָס איז אייגענטליך געווען זיין שיטה מיט וועלכער ער האָט זיך אויסגעצייכענט אלס א פיהרער אין דער אינטעליגענציע צווישען אידען?

עס איז זיך כדאי אָפּצושטעלען אויף דיעזען ווי אויך אויף אַן אַנדערען פונקט, דהיינו, אין וואָס איז בעשטאַנען דער כח פון זיין איינפלוס וואָס האָט באַוואויגען אידישע אינטעליגענטען אָדער משכילים איהם נאָכצופאָלגען און צו אדאָפּטירען די אידעע פון דעם „אחד העם"?

אין אלע זיינע אַרטיקלען אין אחד העם וואָס אשר גינצבערג האָט געשריבען איז אַרויפגעשוואוּמען ווי בוימעל אויף׳ן וואַסער די אידעע פון א גייסטיגען צענטער וואָס דאַרף געשאַפען ווערען אין ארץ ישראל. דער פּאָליטיקעל ציוניזם האָט ביי איהם גאָר קיין ממשות נישט געהאַט. ער האָט אימער געשריגען אַז דער עיקר איז א „מרכז רוחני", ד"ה, א אידיש־גייסטיגער צענטער. און אַזאַ צענטער מוז געגרינדעט ווערען פון אַזאַ מענשענשטאָף וועלכעס זאָל זיין מוסטערהאַפט, ד"ה, אַז עס זאָל קענען דיענען אלס א ביישפּיעל נישט נור פאַר׳ן אידענטום זאָנדערן פאַר דער גאַנצער וועלט. זיי מוזען זיין אידעאַליסטיש, עטיש און גייסטרייך. נור אַזאַלכע קענען עטאַבלירען א גייסטיגען צענטער אין ארץ ישראל.

זיי, דיעזע מוסטערהאַפטע גרופּע פון אידען, מוזען זיך זעלבסט אויפאָפּפערען און שאַפען און ענטוויקלען א שטאַרקען נאַציאָנאַליזם, און אַזוי אַרום דערהויבען דעם אידישען אידעאַליזם צו דער גרעסטער מדרגה, וואָס עס קען נישט געטהון ווערען דורך הערצעל׳ס פּאָליטישען ציוניזם מיט זיינע אלע קאָלאָניעס, מיט׳ן אַקערן און בויען, ווייל דאָס איז נאָר א טפל און דאָס וועט שוין במילא אליין פון זיך קומען. דער עיקר איז אַז דער גייסטיגער צענטער זאָל געפינען זיין עקזיסטענץ אין ארץ ישראל אין זיין שטאַרקסטען פאָרם.

אין דעם צענטער מוז הערשען אבסאָלוטע גערעכטיגקייט, א „צדק מוחלט". די נויטיגע באַדינגונגען פאַר דער אויפלעבונג און שאַפונג פון אַזאַ פאָלשטענדיגער גייסטיגקייט זיינען לויט „אחד העם" צוויי ווערטער, נעמליך, „בני משה", ד"ה, אַז דאָס מענשען־מאַטעריאַל פון וועלכען דער צענטער זאָל געבילדעט ווערען מוז זיין גלייך צו משה׳ן אין גייסטיגען, עטישען און קולטורעלען זין. אַזוי ווי משה האָט זיך אויפגעאָפּפערט פאַר׳ן פאָלק, אַזוי מוזען אויך די יעניגע וועלכע וועלען פאָרמירען די גייסטיגקייט אין ארץ ישראל, זיך אויפאָפּפערען פאַר׳ן פאָלק. יאָ רעליגיאָן אָדער נישט רעליגיאָן, דאָס מאַכט זעהר װעניג אויס אין דער מיינונג פון אשר גינצבערג, ווייל זיין קאָנצעפּציאָן איבער איין עקזיסטירענדען און דויערהאַפטען גייסטיגען צענטער אין ארץ ישראל איז נור אבסאָלוטע גערעכטיגקייט און נאַציאָנאַליזם פאַר וועלכען מ׳דאַרף זיך אויפצואָפּפערען גענצליך און אומבאַדינגט צו יעדער צייט כדי דיעזען פּראָיעקט אויסצופיהרען.

שיקט אונז צו 25 סענט אין סטעמפּס, וועלען מיר אייך שיקען א נייעם טעסטאַמענט אין אידיש, ענגליש אדער העברעאיש. דאָס איז א גרויסער באַרגין.

אָט דאָס איז בקיצור דאָס אידעאַל פון אחד העם, וועלכעס האָט בעגייסטערט אלע משכילים צווישען אלע אידען.

איצט לאָמיר זעהן וויפיעל אמת עס שטעקט אין זיין אידעאַל.

יעדער איד וועט מודה זיין אַז מיר דאַרפען זיך ריכטען לויט די ווערטער וואָס גאָט האָט גערעדט דורך די נביאים, אַזוי ווי מיר לייענען אין ישעיה ח׳, 20: „לתורה ולתעודה אם לא יאמרו כדבר הזה אשר אין לו שחר", ד"ה, „צו דער תורה און צו דעם עדות, ווען זיי זאָגען ניט אַזוי ווי דאָס דאָזיגע וואָרט, אַזוי איז עס ווייל זיי האָבען נישט קיין מאָרגענליכט".

איהר געדענקט דאָך מסתם ווי אין דער צייט פון די שופטים, ווען דאָס אידישע פאָלק האָט זיך געפונען אין גרויסע צרות ווייל זיי האָבען פאַרלאָזען דעם גאָט וואָס האָט זיי געגעבען די תורה, הײ׳סט עס דאָרט אלס אַן אורזאַך פון דעם מיזעראַבעלען צושטאַנד פון די אידען, ווייל „איש כל הישר בעיניו יעשה", ד"ה, יעדער איינער האָט געהאַט א ספּעציעלען אידעאַליזם פאַר זיך. עפּעס אַזוי זעהט עס אויס היינט צו טאָג, אידעאַליסטען און אידעאַליזם איז אויף דעם טאָגעס־אָרדנונג. פיליכט זיינען נאָך קיינמאָל נישט געוועזען אַזויפיעל אידעאַליסטען אין דער אידישער היסטאָריע ווי היינט צו טאָג. יעדער איינער האָט זיך זיין אייגענע בויך־סברא און שלאָגט עס פאָר און צולעגט עס פאַר דעם אידישען פּובליקום, און דאָדורך ווערען געשאַפען פאַרשיעדענע גרופּען, אָרגאַניזאַציעס און פאַקציאָנען.

נאַטירליך, עס איז זעהר לייכט צו זאָגען יענעם ווי אַזוי ער זאָל לעבען מיט זיינע מיט־מענשען און ווי אַזוי ער זאָל זיך אויפפיהרען כדי ער זאָל גערעכענט ווערען אלס א גוטער מענש אין זיינע אייגענע אויגען, ד"ה, אין די אויגען פון דעם אידעאַל פּראָפּאַגאַנדיסט און פּראָטאָגאַניסט.

אָבער ווי אַזוי מ׳קען ווערען א גוטער און גערעכטער מענש, ד"ה, ווי אַזוי מ׳קען באַקעמפּפען די נעגאַטיווע נייגונגען אין מענשליכען הערץ, וואָס באַוועגען דעם מענש צו טהון פונקט להיפוך פון צדקות, פון דעם ווערט נישט געדאַכט קיין איינציג וואָרט פון אירגענד־וואו א פיהרער פון אידעאַליזם.

אָט איז געווען דער גרעסטער אידישער פילאָזאָף שאול פון תרשיש, א תלמיד פון רבן גמליאל, ער איז געווען בעקאַנט אלס איינער פון די גרעסטע אנהענגער פון די פּרושים. זיין אויפפיהרונג וואָלט געקראָגען פון אחד העם דעם טיטעל „צדיק מוחלט", ווייל אויבערפלעכליך איז גאָר נישט געווען קיין שלעכטס אין דעם מאַן. אָט הערט וואָס ער זאָגט אין רומיים ז׳, 18—25:

„וואָרין איך ווייס אַז אין מיר, דאָס הייסט אין מיין פליייש וואוינט קיין גוטע זאַך, וואָרין איך האָב אודאי דעם ווילען, אָבער ניט דאָס גוטע צו טהון. וואָרין דאָס גוטע וואָס איך וויל, טהו איך ניט, אָבער דאָס שלעכטע וואָס איך וויל ניט, דאָס טהו איך. אָבער ווען איך טהו דאָס וואָס איך וויל ניט, אַזוי בין איך ניט מעהר דער וואָס טהוט עס, נייערט די זינד וואָס וואוינט אין מיר. איך געפין דאָן דאָס געזעץ, אַז ווען איך וויל טהון דאָס גוטע איז דאָס שלעכטע ביי מיר. וואָרין איך האָב

Published Monthly by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1897.